

Иван Вазов
Забравените

I

О, витязи, спете, спете непробудно,
гробьето ви днес е пусто и безлюдно.
Никой глас не чуй се, никой тез могили
в тоя час не буди с имена ви мили.
По тях ваште сенки жалостни, бездомни,
скитат се печално, никой ги не помни.
Но това е нищо, но то не е чудно.
О, витязи, спете, спете непробудно.

II

Сред гръмът на боя паднахте убити;
днеска тихо, глухо в гроба си лежите;
не се тревожете, няма да ви будим,
за да ви забравим ний се още трудим.
Нито глас ви стряска, нито крак ви гази,
място по-спокойно няма зарад вази,
вашът сън е мирен, вечен е мирът ви
у нас, дето даже живите са мъртви.

III

Паметник гранитен с надписи унили
вдигнат е за вази върху тях могили.
Но кого той стряска? Но кого той чуди?
Камъкът не може камъне да буди.
Какво той говори нам не е познато;
други идол знаем ний, но той е от злато,
други звук сърца ни вълнува приятно,
вашето значение нам е непонятно.

IV

О, витязи, спете, спете непробудно!
В мъка вий живяхте и умряхте трудно.
Нашата свобода вам я ний дължиме.
Но защо ни трябва тъмното ви име?
Що ще ний да правим с гнилите ви кости?
Вий тук бяхте странни и минутни гости!

От туй племе хитро не чакайте лаври:
доста е, че то се с вас поне не гаври.

Януари 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5233>]